

Farní listy III/2009

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí

8. března – 2. neděle postní

Neprodejné. Děkujeme za všechny vaše dobrovolné příspěvky

Duchovní slovo

Někdy mám pocit, že kdyby to záleželo jen na nás, rádi bychom fragment o oběti Abrahama a Izáka ze Starého zákona odstranili. Jako bychom se za tento příběh styděli. Styděli se za Boha, který si vyžaduje u svého věrného služebníka obět' z jeho syna. Při nejmenším si

tento fragment neumíme nijak vysvětlit a proto raději o něm mlčíme.

Pro umělce bývala celá tato událost skutečně důvodem k pohoršení. Možná i pro tzv. dnešního průměrného člověka není přijatelné to, co se zdánlivě z toho příběhu můžeme dozvědět. A pro každého, kdo prožívá bolest ze ztráty blízkého člověka, je Abrahamova zkušenost jen potvrzením, že Bůh bývá krutý, sobecký a nespravedlivý.

Je to skutečný obsah a smysl příběhu, který se čte při bohoslužbách druhé neděle postní? Přináší zrovna takovou pravdu o Bohu a jeho vztahu k člověku? Anebo můžeme všechno pochopit – aspoň se snažit – ve světle Nového zákona, úplně jinak?

Jak zní nejdůležitější zvěst evangelia, tedy i celého křesťanství? Lze ji asi vyjádřit slovy sv. Jana: Bůh tak miloval svět, že dal svého Syna, aby každý, kdo v něj věří, měl život věčný. Anebo slovy sv. Pavla z dnešního druhého čtení: Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna nešetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní?

Největší dary, jakých se nám dostává: vykoupení, odpuštění našich vin, vysvobození z moci smrti – to všechno se koná skrze dar oběti, dobrovolné smrti Ježíše Krista, Boha – člověka. To víme moc dobře, aspoň jsme o tom už mockrát slyšeli. Na obrazech a křížích často vidíme trpícího Spasitele. Ale dnešní liturgie slova nám říká mnohem více: Bůh trpí nejen tím, že se vydává na smrt – to je bolest Syna; ale také tím, že se smrti Syna souhlasí – tak trpí Bůh Otec.

Jestli mladý Izák je obrazem, předpovědí Ježíše Krista, tak Abraham je tady poněkud obrazem Boha Otce. Jakoby Bůh chtěl ukázat všem, kdo budou číst tento příběh a budou se moci zároveň podívat na kříž: miluji tě, človče, že nezaváhám udělat pro tebe, odevzdat pro tebe všechno co mám – také vlastního Syna.

Když Ježíš mluví s Mojžíšem a Eliášem o smrti, která ho čeká, Otec doplňuje celou událost slovy: to je můj milovaný Syn. Škoda, že na hoře Tábor se vedle Ježíše neobjevil Abraham. Myslím, že pro něho by bylo ještě snadnější pochopit význam a hloubku těchto slov. On přece, jak nikdy jiný věděl, jak bolí obět' z vlastního syna...

Nemusíme se stydět za to, co se odehrálo v dnešním prvním čtení. Nemusíme se stydět za necitlivého, krutého a sobeckého Boha. Pochopení tohoto příběhu nám může naopak pomoci v objevení Boha plného soucitu, Boha plného lásky, Boha, který je nám nejbližší právě tehdy, když prožíváme největší bolest.

Milí čtenáři,

jak se dozvíte na zpravodajské stránce, ožil domažlický klášter opět řeholním životem. Jeho novými obyvateli nejsou mniši z řádu svatého Augustina, ale řádové sestry Karmelitánky.

Jejich řád nese jméno podle biblické hory Karmel v Palestině, kde se během křížových výprav usadili první bratři, aby zde vedli život v poslušnosti vůči Ježíši Kristu. Inspirací jim byl starozákonní prorok Eliáš a Matka Boží Panna Maria, již byl zasvěcen jejich první kostel a později celý karmelitánský řád.

V otevřených zdrojích se většinou dočítáme o mužském řádu Karmelitánů, kteří přijali podobu žebravého řádu na způsob františkánů či dominikánů. K nám do Prahy je uvedl Karel IV. v roce 1347.

Reformovaná větev bosých karmelitánů vznikla v 16. století ve Španělsku díky svaté Terezii z Ávily a Janu od Kříže. Rychle se rozšířila i do Čech. Řád je charakteristický svým důrazem na modlitbu a bratrský život. Bratři se věnují též manuální práci a skupinové či individuální duchovní péči. V Praze se starají o poutní chrám Pražského Jezulátka.

Řád rozdělený do provincií působí po celém světě. Ve 400 kláštorech žije asi 4000 bosých karmelitánů a v dalších 700 kláštorech asi 13 000 sester. U nás najdeme bosé karmelitky v Praze na Hradčanech, v Dačicích a nyní i v Domažlicích.

Při čtení Farních listů doporučuji nenechat si ujít stranu věnovanou pouti do Izraele, z něhož se minulý týden vrátilo několik našich farníků. Je velká škoda, že je toto místo poměrně dost nebezpečné, ale snad někdy nastane klidnější doba a návštěva Betlému a dalších staro i novozákonních míst bude vhodným místem i pro rodinnou dovolenou.

Dobře prožitou dobu postní přeje za celý tým Farních listů

P. Miroslav Gierga

Petr Vondraš